

[Alfred Jensen.]

for slagteriarbejderne. Vi forstår godt, hvorfor slagteriarbejderne måtte vende sig mod disse indgreb. Det er simpelthen, fordi disse arbejdere hører til de dårligst stillede. Jeg forstod også, at det ærede medlem hr. Carl P. Jensen måtte indrømme, at slagteriarbejderne burde have betydelig mere, end de har fået. Det er under de omstændigheder, vi siger, at når slagteriarbejdernes hovedledelse anbefaler, at man ikke udskyder sagen, men tager den kamp, som medlemmerne har udtalt sig for, må man respektere disse synspunkter. Men det betyder ikke, at man ikke kan arbejde for at finde en mere betryggende ordning af slagteriarbejdernes forhold i den kommende periode.

Mit parti vil altså stemme imod lovforslaget og vil sætte ind for, at der skaffes bedre arbejdsvilkår, mere betryggende forhold, for slagteriarbejderne, end mæglingmanden har kunnet finde grund til at foreslå. Vi ved, at sådanne muligheder findes. Det, det dejer sig om, er, at tinget, alle partier, støtter slagteriarbejderne i denne sag. De fortjener støtte. De arbejder i et af de mest nødvendige erhverv; de gør en stor indsats for samfundets økonomi. Så bør man også høre deres røst i disse sager, og det gør man ved, at man ikke gennemtvinger arbejdsvilkår, som det store flertal har afvist som uantagelige.

Hans Hansen (Rørby): De foregående talere har alle givet udtryk for, at ingen af dem er glade for det lovforslag, der her foreligger. Det samme har de vist også sagt de foregående gange, vi har haft et sådant forslag til behandling. Allerede i 1934 under regeringen Stauning blev der udtalt omtrent det samme, som blev udtalt af statsminister Knud Kristensen i 1946 og nu af den højtærede økonomi- og arbejdsminister. De er allesammen ked af et sådant lovforslag, men anser det for nødvendigt. Jeg tror, at det altovervejende flertal i dette høje ting ser på det på samme måde. På den anden side synes jeg, at udviklingen viser, at lovgivningsmagten erkender, at den har en forpligtelse overfor den tredie part, nemlig den part, som skal bære byrderne, når kampen mellem parterne kommer til udbrud, og jeg synes, det er et fremskridt, at vi erkender,

at samfundet ikke kan finde sig i, at man etablerer kamp, når det drejer sig om vitale interesser for samfundet, som det gør i øjeblikket. Vi står i en tvangssituation, og vi har fra vor side gang på gang hævdet den opfattelse, at den tredie part, nemlig forbrugerne, hele befolkningen, ikke kan finde sig i, at man skaber en konflikt, som kommer til at gå ud over hele samfundet. Denne tredie part er den væsentligste gruppe, hvis interesser folketinget skal varetage.

Vi kan altså fra vor side støtte dette forslag, selvom det ikke er med stor glæde, og selvom vi mener, at det havde været bedre, om man havde kunnet forhandle sig tilrette. Som forholdene efterhånden er kommet til at ligge, og som det er udtalt af forskellige ærede talere, ser vi imidlertid ingen anden vej at gå end at ophøje det foreliggende forslag til lov. Den nuværende regering, den socialdemokratiske regering, ser altså på det på samme måde. Jeg ved godt, at det kan vække visse tanker, når man her foretager et indgreb, som man tidligere har været imod, men det er kun anerkendelse værd, at man alligevel gør det.

Hans Rasmussen: Det er med den største betænkelighed, at vi fra De samvirkende Fagforbunds side ser, at lovgivningsmagten går ind på områder, hvor det drejer sig om arbejdsmarkedets forhold. Vi er meget stærke modstandere af sådanne indgreb; idet det er vor overbevisning, at de overenskomstforhold, som ordnes ved aftale mellem parterne, hviler på det bedste grundlag og dermed også skaber størst ro i produktionen. For mit vedkommende er jeg lidt betænkelig ved denne lovgivning ud fra det synspunkt, at det bør være således, at de enkelte arbejdsgivere og arbejdere tager stilling til eventuelle forslag i bevidstheden om, at i det øjeblik man stemmer nej, løber man en stærk risiko for at komme ud i en arbejdskonflikt. Hvis folketinget tager sådanne forhold op til afgørelse ved lov, synes jeg, at man forflygtiger begrebet krig eller fred på arbejdsmarkedet. Det spørgsmål bør de pågældende selv tage stilling til. Man bør ikke her ordne det på en sådan måde, at de ikke løber nogen risiko. Jeg synes også, det bør præciseres, at vort demokratiske samfundssystem indebærer, at lovligt varslede konflikter kan iværksættes, og jeg